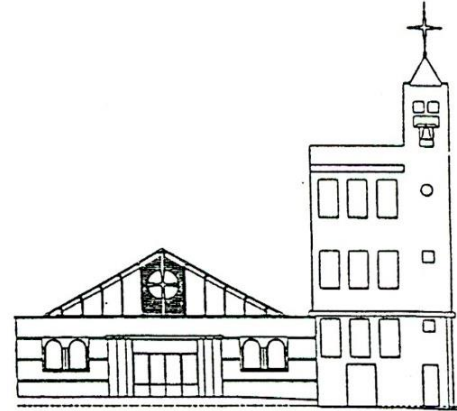

Barris

BENEDICCIÓ I COL·LOCACIÓ DE LA PRIMERA PEDRA DE L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DE SANT MATEU DE LA GUINEUETA.

Barcelona, 15 de Març de 1997

El 15 de març es va posar la primera pedra del nou temple de Sant Mateu de la Guineueta. L'edifici es construirà al costat d'on hi ha l'actual església, que serà conservada. En les paraules que mossèn Aureli Boix va adreçar als assistents a l'acte, de les quals a continuació reproduïm una part, va fer un breu repàs de la història de l'església de Sant Mateu i va tenir un record de les persones que hi van participar i de l'escola Ginesta, que el Bisbat va decidir tancar fa dos anys. També va tenir unes paraules per a l'Arxiu, que nosaltres li agraïm des d'aquí. L'any 1994, en els actes del 30è aniversari del barri de la Guineueta, l'Arxiu va contribuir-hi amb una exposició fotogràfica. Després vam publicar una sèrie d'articles d'història del barri, entre ells un sobre l'església de Sant Mateu. Creiem que el coneixement ajuda a valorar i a apreciar; per això ens alegrem que finalment s'hagi conservat l'edifici de l'església, que és l'únic testimoni urbà que queda de l'antiga barriada de la Guineueta Vella.

Procuraré ser breu, però demano llicència per fer un record històric que ens ha de dur amb la imaginació cap als orígens d'aquests locals, més enllà fins i tot del que vaig sentir el dia de sant Mateu de 1994, quan hi vaig entrar per primera vegada, el Sr. Bisbe em va encarregar la missió pastoral i el barri celebrava els trenta anys de la seva fundació. Trenta anys eren molts, un bon troç de la vida, de la història que han viscut aquí de cada una de les famílies, temps carregat d'alegries i penes, com és la nostra condició humana en aquest món, història que queda consignada en els llibres del registre parroquial, on consten els bateigs, les confirmacions, els matrimonis, i en el record de les primeres comunions o -en l'altre extrem- les malalties i les defuncions de les persones estimades i els actes de pregària per elles a la parròquia. Els trenta anys feien referència a la construcció dels primers blocs de cases i a l'arribada definitiva de les primeres famílies el 1963, a com es van crear les primeres relacions de fraternitat social i als veïns que van col·laborar amb Mossèn Josep Maria Comerma, acabat d'arribar també a la parròquia de nou fundada, per organitzar les primeres festes majors. Tot això ho vam sentir en la commemoració dels trenta anys del barri, ara fa dos anys i mig, i vostès ho saben millor que jo. Però la història no començava aleshores, com ens ho recorden molt bé els de l'Arxiu històric de Nou Barris. Encara que sigui breu, crec que avui hem de fer un esforç d'imaginació i arribar una mica més enllà, una mica abans que la majoria de vostès arribessin a viure aquí. Ara fa cinquanta anys, el nostre país tenia ben doloroses les ferides d'una terrible guerra civil i sofria també els efectes d'una terrible guerra mundial. Cap a l'any 1950 els únics edificis que hi havia en aquest troç del vessant de la muntanya de Collcerola eren la Granja de la Santa Creu, on hi ha ara la clínica infantil Stàuros, i l'antic Manicomi de Sant Andreu, del qual queden encara algunes restes; més alguna masia, especialment Can Guineueta, que ha donat nom al barri, i alguns modestíssims habitatges d'autoconstrucció.

Abans, doncs, que la majoria de nosaltres haguéssim sentit parlar d'aquest extrem de Barcelona ja vivien aquí a prop un nombre de famílies en aquells modestíssims habitatges d'autoconstrucció i ja aleshores, ara fa cinquanta anys, algú va sentir la crida de Déu Nostre Senyor d'apropar-se als germans més necessitats i fer-los arribar els mitjans d'instrucció necessaris per poder desenvolupar-se en aquesta vida i fer-los arribar sobre tot la crida de l'Amor de Déu, l'Evangeli de Jesucrist que els convida a formar part de la seva Església i alimentar-se de la seva catequesi i els seus sagraments per viure segons l'esperança de la vida definitiva. Aquí van venir setmana rere setmana els professors i els alumnes de l'Escola Virtèlia, i després de la Confraria de Virtèlia fundada pel Pare Llumà, de Sant Felip Neri de Gràcia. Aquí jugaven a futbol amb els infants i adolescents del que aleshores en deien suburbi, a l'aire lliure impartien la catequesi i celebraven la Primera Comunió en misses de Campanya, i van veure la necessitat de construir uns locals que servissin per tot això i per impartir classes de formació professional. L'any del Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona, el 1952, es va construir aquest edifici de dos pisos, amb la col·laboració de Monsenyor Capmany, després bisbe auxiliar, al cel sia, i els canonges doctor Gomà i doctor Camprubi, aquest darrer a càrrec aleshores de la parròquia de Sant Francesc Xavier, de la qual aquest suburbi formava part.